

MUKA GOSPODINA I SUSA KRISTA

Muka gorka Gospodina
I sukrsta Božjeg Sina
**Po Ivanu Evandelisti,
koji Gospi plač navjesti.**

Plaćnim glasom sve vas molja,
čujte Majko sad nevolju
koja vas na plač zove,
jer u gorkim mukama plove.

Zove duše Bogu mile,
da zajedno s Njom procvile.
Vi pošteni redovnici,
I susovi nasljednici;

Slatke pjesme ostavite
plačne glase sad počnite,
sada crkve porušite,
te za meštrom svi tužite.

Te plačite Božjeg Sina
I sukrsta Gospodina,
koji za nas muku prima
i na križu umrijet ima.

I vas molim, mile majke,
ke imate svoje stanke,
koje žalost imadoste,
kada sinke pokopaste,

**Vaše kćerke porušite,
te ih plakat naučite.**
I nevjeste i djevojke
plačne pjesme sad pjevajte.

Svi ostali pravovjerni
poslušajte srcem smjernim
Marijinu gorku tužbu,
te plačite s njom u družbu.

Sve stvorenje sad se družiti
tresući se s njom u tuzi.
Ondje Gospa sve predaše,
te cvileći pogledaše

Odkuda će čuti glase
od Isusa ki nas spase.
Eto Ivan cvileć teče,
kao mrtva Gospa kleče.

Kad Ivana zглеda plačna,
obrani je rana mačna.
Kad joj plačno progovori,
srce joj se sve otvori.

Popanu je teško boli
i tu pade nice doli,
držati se već ne može,
žalosno se prenemože.

Tad priteče Magdalena,
primi Gospu na koljena,
Gospi sestre pritekoše,
nad njom kose raspletoše.

Udri u plač s Magdalenom,
za Isusom Gospodinom.
Kad se Gospi svijest povrati,
počne Ivu zagrljati.

I vo dragi, ti m'utaži,
te mi tužnoj majci kaži:
Gdje je, Isus, moja dika?
to je Ivo, zla prilika.

Da ti tako k meni tečeš,
hoću da mi to sad rečeš.
Tada Ivan pade nice,

sakriv skutom suzno lice.

Vele gorko uzdisaše,
te on Gospi govoraše:
Crno ruho uzmi na se,
jer ti nosim tužne glase.

Juda izda Meštra svoga,
zlim Židovima Sinka tvoga,
od starijih iska pomoć,
da I **susa izda obnoć,**

Jerbo obdan ne smiješe,
od mnoštva se on bojaše,
Oni vojsku pripraviše,
te je s Judom otpraviše.

Na molitvi I sus staše,
kad se vojska približaše,
vas se krvlju on znojaše,
tijelo umrijet ne htješe.

**Anđel s neba k njemu dođe,
pokrijepiv ga opet pođe.**

Kada I sus bi pokrijepljen,
s voljom Oca bi sjedinjen.

**Eto Juda s vojskom dođe,
suprot vojsci Isus pođe.
Kad im reče: "Kog' ištete?"**
udariše svi na pete.

Pokaza im svoju krepost,
al 'na njima biješe sljepost.
Cjelovom ga Juda izda,
u židovske ruke preda.

Jerbo obdan ne smiješe,
od mnoštva se on bojaše,
Oni vojsku pripraviše,
te je s Judom otpraviše.

Na molitvi I sus staše,
kad se vojska približaše,
vas se krvlju on znojaše,
tijelo umrijet ne htješe.

**Anđel s neba k njemu dođe,
pokrijepiv ga opet pođe.**

Kada I sus bi pokrijepljen,

s voljom Oca bi sjedinjen.

**Eto Juda s vojskom dođe,
suprot vojsci Isus pođe.
Kad im reče: "Kog' ištete?"
udariše svi na pete.**

Pokaza im svoju krepost,
al 'na njima biješe sljepost.
Cjelovom ga Juda izda,
u židovske ruke preda.

Kad se Juda s njim pozdravi,
podbiše ga kao lavi,
podbiše ga oružnici,
pobješko učenci.

Tu bi, Gospe, puka kami,
gdje ga biju palicama,
i kamenjem krutim dosti,
a oružjem bez milosti.

Kad mu zgledaš Gospe, lice,
**zadrhtat ćeš od tužice.
Modrice mu ispričane,
i sve krvlju primješane.**

Vas izranjen tude osta,
**i pogrđen vele dosta.
Izmučiše Gospe,
jako vežuci ruke naopako.**

Od zemlje ga podigoše,
te ga strašno povedoše,
s njime kAni dotekoše,
zločincem ga svi rekoše.

Brzo hodi da ga želiš,
ako vidjet Sinka želiš,
što Ti od njeg Majko,
tvore dokle ti ga ne umore.

**Kad to Ivan Majci reče,
kao mrtva Gospa kleče,
Strašna groza na nju dođe,
britki mač joj srce prođe.**

Ter se stisnu kao karni,
polivši se sva suzama;
Potamni joj suzno lice,

od tolike tad tužice.

I zavapi: "Sad hodimo,
da ga živa zatečemo!"
Poče hoditi jadna Mati,
gorke suze prol'jevati;

Srce strijele probadahu,
kaplje krvi kad vidjahu,
kud bi vođen tud kapahu,
i po putu svud stajahu.

Kad dođeš pred dvor kAni,
ali bjehu tu dvorani;
Pristupiti ne smjedoše,
jer u dvoru I sus bješe.

I zdaleka tu slušahu,
gdje Židovi vapijahu.
Jedan dignu tad desnicu,
dav I susu zaušnicu.

Kad to začu tužna Mati,
poče suze prol'jevati:

"Ajme! Sinko, željo moja,
jadna ti je Majka tvoja!
Ajme! Sinko, ti li primi,
zaušnicu među njimi!
Nemilo te, Sinko tvore,
dokle mi te ne umore.

Ajme! Juda himbeniče,
prezločesti učeniče,
Ti prodade meštra svoga,
zlim Židovima Sinka moga?

Što ti skriva moj Sin mili,
te ti tako men'ucvili?"
Netom Gospa riječ izusti,
iz dvora se narod pusti.

Prije nego u dvor dođe,
hitro I sus svezan prođe,
I zavapi: "Ajme! Sinu,
što mimo me šuteć' minu?

Što toliko hitro bježiš,
ali me se Majke stidiš?
Obazri se, zlato moje,
Marija te Majka zove."

Koje srce, kao kami,
plakalo bi sad suzami.
**Kad pođoše s njim bježući,
pade majka tu cvileći.**

Odahnut mu ne dadoše,
dok Kajifi dotekoše.
**Vas puk poče se nj 'vapiti,
i još krivo svjedočiti.**

Da iznosi zakon novi,
po svim zemljam cezarovim,
**Te puk mami naglim činom,
čineći se Božjim Sinom.**

Još te bjehu primaknuli,
vapijući mi smo čuli:
Mogu crkvu razoriti,
i u tri dana sagraditi.

Sav puk na njegov vapijaše,
ali Isus mukom staše.
Usta kaif'te mu prijeti:

Ti Sin Božji hoćeš biti?
Na nj se Isus ne ispriječi,
neg'mu reče ove riječi:
Dobro jesi rek' o i sam,
da Sin Božji pravi jesam.

Od sad ćeš me ti vidjeti,
u oblaku prihodi ti,
Na nebesa uzhodeći,
s desnu Oca ja sjedeći.

Kad Kaifa to razumi,
zlo namisli i naumi.
Razdre skute svoje ljuto,
i zavapi glasno kruto:

Ne ištite već svjedoke,
ne čuste li'ove psovke?
Kad Židovi razumiše,
svi iz glasa zavapiše:

Na smrt njega da vidimo,
da već vrijeme ne gubimo,
K Pilatu ga! svi rekoše,
onda s njime potekoše.

Na obraz mu svi pljuvahu,
pred Pilatom govorahu:
Sudi da ga umorimo,
jer ga kriva nahodimo;

**J er puk mami naglim činom,
čineći se Božjim Sinom.
Ali Pilat to znađaše,
da pravedan I sus biše.**

I zavidnost poznavашe,
suditi ga ne htijaše.
Tad u gradu I rud staše,
s Pilatom se zlo gledaše.

K I rudu ga Pilat šalje,
da mu I rud sudi dalje.
**Vodeći ga tako ružno,
za njim Majka cvileć' tužno.**

Vapijaše željno tada:
**dragi Sinko, kud ćeš sada?
Kad dođoše pred Iruda,
poče Irud tražit čuda:**

Eto vino, eto voda,
čini čudo kod naroda;
Ja ne ištem sada ino,
neg' od vode čini vino.

**Ko si prije ti činio,
i narode začudio.
Mnoge riječi govoraše,
ali Isus šuteć staše.**

**Tad se Irud rugat' poče,
da je mahnit jošte reče.**
I pogrdi Božjeg Sina,
I sukrsta Gospodina.

Bijelu krpu na njegov' stavi,
k Pilatu ga pak otpravi;
Mir s Pilatom učinivši,

k njem I susa povrativši.

Odatle ga povedoše,
i k Pilatu potekoše.
**Kad dođoše s njim na vrata,
uniđoše pred Pilata.**

Pred Pilatom vapijahu,
protiv njemu govorahu;
Sudi da ga umorimo,
jer ga kriva nahodimo.

O Pilate, sad ga sudi,
te nas više ti ne trudi.
**Pilat poče tad misliti,
kako će ih umiriti.**

Kako bi se ukrotili,
i na smrti ga ne prosili.
A za puku ugoditi,
čini njega bičim biti.

Tu ga biše mnogo ljuto,
privezavši k stupu kruto,
Krv ga svega oblijevaše,
i po zemlji tecijaše.

Šest hiljada biča biše,
i šest stotin' jošte više,
I šezdeset i šest više,
što Židovi udariše.

Tad pred dvorom Majka staše,
te žalosno uzdisaše:
"Ajme! Sinko, dušo moja,
jadna ti je Majka tvoja.

**Ne dadu mi k tebi prijeci,
sad mi hoće život dići;
čujem Sinko, gdje te biju,
gdje te bičem' udaraju.**

Ali tužna tvoja Mati,
ne može ti pomoć dati.
**" Kad ću Isus Majku plakat',
i sam tužno poče jadat' .**

Od stupa ga odvezaše,
i po dvoru potezaše,
U skerlet ga oblačahu,

i oči mu zatvarahu.

Po obrazu udarahu,
rugajući se govorahu:
Prorokuj nam, tko te udri,
ako s' Isus ti premudri ?

Neki tada pritekoše,
trnjem krunu opletoše.
Kad trnovu krunu sviše,
na glavu mu postaviše.

Nabiše je sa svih strana,
da mu dođe do moždana.
Koje srce da ne plače?
smišljajući oštre drače?

Jer je vazda zao bio,
i ubojstvo učinio.
Barabana svi prošahu,
na Isusa vapijahu,

Da puk mami nagli činom,
čineći se Božjim Sinom.
Kad ću Pilat prijetnje puka,
popade ga strah i muka.

U plaču unišavši,
upita ga: otkuda si?
Ništa Isus tad ne veli,
al' mu Pilat ovo veli:

Ja te mogu pogubiti,
i mogu te otpustiti.
Isus reče: "O Pilate,
što me pitaš stvari za te?

Da ti nije ozgor dato,
ne bi ima oblast na to:
I koji me tebi preda,
vele veći on grijeh ima".

Jer je vazda zao bio,
i ubojstvo učinio.
Barabana svi prošahu,
na Isusa vapijahu,

Da puk mami nagli činom,
čineći se Božjim Sinom.
Kad ću Pilat prijetnje puka,

popade ga strah i muka.

U plaču unišavši,
upita ga: otkuda si?
Ništa I sus tad ne veli,
al' mu Pilat ovo veli:

Ja te mogu pogubiti,
i mogu te otpustiti.

Isus reče: "O Pilate,
što me pitaš stvari za te?

Da ti nije ozgor dato,
ne bi ima oblast na to:
I koji me tebi preda,
vele veći on grijeh ima".

O tad Pilat hotiješe,
da ga pusti nastojaše,
Al Židovi vapijahu:
propni njega govorahu.

Jer ako ga ne pogubiš,
cezarovu milost gubiš,
Jer se kraljem našim čini.
te cezarov on puk buni:

Ne imamo mi sad kralja,
neg' slušamo svi Cezara.
Cezarom mu zaprijetiše,
i još tome podmitiše.

Pilat htijuć njim' ugodit',
a zlo blago sebi dobit'.
I zvede ga tad Pilate,
na sud mjesto Litostrate.

Blizu ura šesta biše,
kad I susa osudiše.
Pilat puku govoriše:
da pravedan on bijaše.

Te se umi tude s vodom,
opra ruke pred narodom.
Kada Pilat ruke umi,
reče, da ga svak razumi:

Kad na moju sada ne bi,
propnite ga vi po sebi;
Nahodim ga bez krivine,
nije pravo da pogine;

**Čist od krvi hoću biti,
koju ćete sad proliti:
Nit' uzimam na se toga,
krv čovjeka pravednoga.**

**A vi ćete pak viditi,
što će vam se dogoditi.**
Tad Židovi dotekoše,
i Pilatu svi rekoše:

Krv njegovu mi primamo,
svrhu djece uzimamo.
Sami sebi osudiše,
i lude se izgubiše.

Pravedna ga Pilat htješe,
upisano ime biše,
Da se I sus zovijaše,
kralj žudijski da bijaše.

To Židovin žao biše,
te Pilatu svi rekoše:
Da to pismo on ne piše,
jer žudijski kralj ne biše:

Ali Pilat tako htješe,
da pravedno pi'so, biše:
Ja sam tako dobro pisa',
ne promijenih moju misa' .

Osudu mu tude štíše,
pred svim pukom navijestiše.
Konopom ga pak vezaše,
i križ teški nosit' daše.

Umiljeno taj križ primi,
zagrliv ga pođe s njime.
Sav puk za njim tecijaše,
vidjeti mu smrt željaše;

Mnoge žene tu bijahu,
za njim plačne sve idahu.
Obraze se I sus ne nje,
te im reče tužno stanje:

**Ne plačite žene mene,
neg' plačite same sebe,
I plačite sinke vaše,**
koi mene na smrt daše.

**Jer će vrijeme brzo biti,
tužno ćete govoriti:**
Blažene su nerodivši,
i prsima nedojivši:

Planine se oborite,
te nas žive pomorite.
Kad vam budu grad posjesti,
djecu ćete svoju jesti:

To će vam se sve zgaditi,
ne htjeste se pokoriti.
**Isus reče govoreći,
pođe putem križ noseći;**

Za njim majka gledijaše,
sva se suzam' oblivaše.
**Prignu Isus glavu dračnu,
da ne vidi Majku plačnu.**

Priteče mu tužna Mati,
al' ne može njeg' poznati;
**Jer nagrđen vele biše.
s razbojnicim tad iđaše:**

**Nego Ivan tu doteče,
gle ti Sinka! Majci reče.**
Kad Marija Sinka zgleda,
studenija bi od leda.

**Pade pred njim tu cvileći,
Sinu svom govoreći:**
"Postoj, Sinko, dušo moja,
žalosna je Majka tvoja.

Da te zgleda tvoja Majka,
na čas ovi od rastanka."
Isus Majku tada viđaše,
pade zemlji križ pustivši.

Suze poče s njom roniti,
Majci svojoj govoriti:

"Ti se, Majko, prenemagaš,
meni veću tugu davaš.

Neka, Majko, muku trpim,
neka mukom puk otkupim.
**Ako ćeš mi pokoj dati,
nemoj, Majko, već plakati."**

Tada Gospa progovori,
Sinu svome odgovori:
**"Ajme, Sinko, što to reče,
kakve l' riječi sad izreče?"**

Ti umireš, dušo moja,
što će tužna Majka tvoja?"
Tu na zemlji l' sus staše,
već križ nosit ne mogaše.

Tad žudije pritekoše,
i Šimuna privedoše, .
Daše njemu križ nositi,
a l' susa zlo voditi.

Majku s njime razdijeliše,
i još više rascviliše.
Tu l' susa povedoše,
i na mjesto dovedoše.

Kalvarija što se zvaše,
gdje sakupljen vas bijaše.
Tu na križu njegov' udriše,
i sve rane povrijediše.

Probodoše ruke, noge,
zadaše mu tuge mnoge.
Ponoviše njemu rane,
krv poteče na sve strane.

Od tolike tad bolesti,
On proplaka vele dosti,
Tad bi propet sin Marije,
na vrh gore Kalvarije.

**Kada Gospa blizu dođe,
već na križu Sinka nađe,**
Sva od tuge tu drhtaše,
uz križ ruke uzdizaše:

"Ajme! Sinko, što to činiš,
što me na križ tvoj ne primiš;

Primi, Sinko na križ mene,
nek' i moje lice vene.

Da na križu tebe držim,
pored s'tobom da ja tužim!
Vidim, Sinko, da skončavaš,
tužnu Majku kom' ostavljaš?"

I sus Majku kad slušaše,
veću muku tad imaše.
Prem na križu visjaše,
plačnu Majku on tješaše,

I videći da se muči,
Ivanu je preporučī:
"Evo t' Ivan moj predragi,
Nek' ti bude sinak blagi,

A ti budi njemu mati,
i sinom ga počni zvati."
Ivanu se pak obrati:
"Evo t' Ivo, moja mati,

Sad je imaš ti primiti,
nek' je tvoja nova mati;
A kad budem izdisati,
ne daj Majci križu gledati."

Gospa Ivu tad grljaše,
suzama se poljevaše:
Zdrav mi budi, noyi Sine,
sve veselje Majku minu.

Ivan Gospu tad tješaše,
vas se suzam' oblijevaše.
Magdalena vapijaše,
križ I susov zagrljaše:

Oh! Isuse, meni prosti,
što sagriješih u mladosti.
I sus tada vapijaše,
i na križu pit' iskaše.

Tu Židovi pritekoše,
žuć, kvasinu donesoše,
Spužvu jednu napuniše,
pa I susu piti daše.

Kad okusi, ne htje piti,
nego Ocu govoriti:

"Svršen mi je trud i muka,
što je podnih za grijeh puka,

Sad te, vele Oče molim,
za svu muku, kom se bolim,
I za ljubav, koju носиš,
da ovomu puku prostiš,

Što mi čine sad ne znaju,
daj im milost, nek' se kaju.

" Kada Isus riječ izusti,
prignuv glavu duh ispusti.

Kada glavu I sus prignu,
tad sva tuga Majku stignu,
Po ti način tad procvili,
da svud tužan glas razdijeli.

Nebo uzme tamnost na se,
jer izdahnu koj' nas spase;
A zemlja se trese kruto,
gdje Marija cvili ljuto.

Strahovita trešnja nastala,
kamenje se pusto rasta,
I grobovi otvoriše,
mrtvi iz njih izadoše.

Tmine zemlju svu pokriše,
po svem svijetu tamno biše.
Od vremena tad šestoga,
do vremena devetoga,

Ta čudesa tude biše,
i strahote još te više.
Prestrašeni svi tu stahu,
Sin je Božji, govorahu.

A i stotnik to videći,
on zavapi govoreći:
Prav doista ovaj biše,
i prava ga pogubiše.

Longin s vojskom tu bijaše,
a jednim okom ne vidješe.
Premda dobro on znadjaše,
da I sukrst mrtav biše,

On od svoje zloće hoti,
kopljem njega udariti.
Tad poteče krv i voda,
na spasenje sveg naroda;

Na Logina kaplja pade,
odmah okom zdrav ostade.
Kad to čudo Longin vidi,
I sukrsta odmah slijedi:

U prsa se udaraše,
i proštenje on pitaše.
Tad pod križem Majka staše,
te žalosno uzdisaše:

"Ajme! križu, prigni mi ga,
moj je Sinak, ne drž' mi ga,
Kad Žudije sve svršiše,
odjeću mu razdijeliše;

Oda nje se tu srećkaše,
koja koga zapadoše.
Pa se u grad povratiše,
jer već i noć blizu biše,

Jadna Majka to vidješi,
pade ničce križ pustivši,
Krv po zemlji cjelivaše:
"Ajme: Sinko, vapijaše.

Kad me Anđel pozdravljaše,
meni Majci goyoraše:
O Marijo zdrava bila,
veselje si zadobila

Sina Božjeg roditi ćeš,
i vesela uvijek bit ćeš;
A sad tvrdnem kano stijena,
gledajući mrtva Sina."

Tu pravedni Josip biše,
i Nikodem još odviše;
I susovi nasljednici,
i skroviti učenici,

Te Pilata tad moliše,
mrtvo tijelo isprosiše.
Sa križa ga skinuv milo,
da polože u grob tijelo.

Da u petak ne ostane,
da subota ne zastane,
Jer subota blagdan biše,
u Žudija tad najviše.

Kad metnuše uz križ skale,
tad ne biše suze male;
Kad mu krunu tu skinuše,
tad žalosti mnogo biše;

Kad mu čavle izdirahu,
Majci srce razdirahu.
Uz križ ruku podizaše:
dajte mi ga, vapijaše;

Snimivši ga Majci daše,
jer od tuge umiraše.
Majka Sinka tu gr1jaše,
i suzama oblijevaše,

Od žalosti jedva staše,
Sinu svome govoraše:
"Koji grijesi tvoji biše,
da te tako umoriše?"

o studenče žive vode,
lijep nauče duše moje,
Vele ti si presahnuo,
nevješ mi se učinio.

Ajme! moje lice bijelo,
vele ti je pobljednulo:
Tvoje oči kada mrahu,
kao žarko sunce sjahu,

A sad su potamnile,
i svu svjetlost izgubile;
Tvoja usta Sinko medna,
gorka žući napojena;

Ajme! ruke premedene,
što su sada probodene;
Ajme! prsa ljuta rana,
što pred mnom biše dana.

Čavli noge izraniše,
po svom svijetu što hodiše.

**Ajme! tvoji biči ljuti,
zlo ti srce moje ćuti,**

S kojim su te ljuto' bili,
moj predragi Sinko mili.
Puk nemili teb' umori,
koga s Ocem, ti sam stvori;

Kog' izvede iz Egipta,
i s manom ga još napita,
I dobra mu svaka dade,
a on toga ne poznade,

Već krv tvoju tako proli,
meni gorko dade boli.
Kad bijahu da ga dignu,
svaka tuga Majku stignu,

Mirisom ga pomazaše,
jer običaj takav bijaše.
Kad ga u grob ponesoše,
Gospa glasom vapijaše:

"Ajme! Sinko, to sad što je,
da ne pukne srce moje;
Da me s tobom pokopaju,
nit' me ovdje ostavljaju."

Kad ga u grob postaviše,
plača, tuge mnogo biše.
Od groba se od'jeliše,
pak sa Gospom svi cviliše.

**Tuge, plača mnogo biše,
ne može se reći više.**
Dragi puče, sad se smili,
te sa Gospom i ti cvili,

Na koljena dolje pani,
Gospodinu tvom uzdahni:
Slava tebi, Svemogućí,
koj' nas spasi umirući.

Tebi slava i poštenje,
nam' grešnicim' daj proštenje,
Sine Božji, budi hvaljen,
po sve vijeke vijekov'. Amen.